

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA 2008./1. szám

*Áldott Húsvéti ünnepet
kívánunk!*

Elődeink nyomában, és ami a hitéletünkben hiányzik

A hívő, szelíd szívű, Jézushoz mindig hű elődeink többet érdemelnek minden tiszteletnél. Szeressük emléüket és becsüljük hagyatékukat nagyon!

Ha arcuk, alakjuk egyre elmosódottabbá válik is a múlt időben, fényes tetteik, meleg mozdulataik, Istenhez terelgető szavaik itt rezegnek bennünk, kései utódokban. Melengetik átfázott, agyongyötört, rohanni kényszerített életünket, arra tanítanak, hogy lehet másként is, emberileg mélyebb, Istent emelkedettségben megközelítő módon is élni.

Isten megajándékozott egy mélyen hívő nagyapával, nagymamával. Nagymama korúként olyan jó elrévedezni a régvolt gyermekkori emlékekbe, Isten jelenlétét sugárzó légkörbe.

Nagyszalontai, jó ötven évvel ezelőtti időkbe utazom. Nagyszüleim a városszéli utolsó kis házban laktak. Nagy kert, szántóföld várta minden nap két kezük szorgos munkáját. Mi unokák főleg nyaranta voltunk náluk, néha télen is. Mindig jó volt ott lenni, jobb, mint bárhol, és nemcsak azért, mert hagytak játszani eleget. A szeretet olyan meleg volt az ő közelükben, mint a frissen sült cipó.

Hogy nem fogyott el a türelmük irántunk soha? Hogy tudtak csínyeinkre is megengedő, szelíd korholással válaszolni? Hogy nem fáradtak bele minket és mindenkit szeretni? Ma már tudom, hogy Isten végezte ezt el bennük, Isten bölcsessége, ki nem fogó szeretete.

Olyan időket éltek pedig, amikor a hitüket nyíltan nem gyakorolhatták. Ma ezt lehet, de nem hibázik-e sokszor hitünk gyakorlása? Miért lüktetett, lobogott az ő hitük, miért volt szelíd, szorgos életük olyan vonzó? Mai fejjel úgy vélem, hogy Isten és egymás iránti szeretetük volt a titok nyitja. Ez újult meg napoként, és soha nem volt langyos.

Megfigyeltem, hogy ágyból kiszállva nagyszüleim ágyuk elé térdelve rövid imával kezdték a napot. Még fel sem öltöztek, már az Úr elé borultak. Nem is voltak soha kiborulva, és semmiben sem nélkülöztek. Ima, a munka és a szeretet. Este hálaadás mindenért. Az ígét nemcsak olvasták, hallgatták, forgatták elméjükben, de szívükben naponta életté vált. Olyan természetességgel éltek Isten igazságait, ahogy mi vesszük a levegőt.

Mamámék nazarénusok voltak, még templomuk sem volt. Mégis minden vasárnap igazi megszentelt ünnep volt náluk, ahogy azt az Isten megkívánta.

A belső tisztaszobában gyűltek össze a hívő testvérek vasárnap reggel. Addigra nagymama már megfőzte a finom húslevest. Birsalma és körte illatú volt az a nagy szoba szerény, egyszerű berendezéssel. Én mégis templomban honos áhítatot véltem felfedezni a levegőjében. Valami megfoghatatlan földöntúli illatot. A szívek illatoztak ott Isten dicsőségére.

Nagyapám olvasta mindig az Ígét. Hiába teltek az évek, még kamasz koromban is olyan titokzatos, érthetetlen, és mégis ellenállhatatlanul vonzó volt mindaz, ami ott elhangzott. Mi gyerekek a másik szobából figyeltük csendesen. Jézus neve ismétlődött szüntelen. Minket otthon a szocializmus szellemében

neveltek, s még az iskola is ráerősített. Itt Jézus volt az első és mindenek fölötti.

Istentiszteletük nem az a pár óra együttléteből állt. Prédikáció, ima, éneklés, ami manapság is a megszokott rendje az Isten napja ünneplésének. Istentisztelet volt az egész életük. Ezért zeng bennem ma is a húr, ami akkor oly érzékenyen reagált énekeikre, imáikra, de mosolyukra, cselekedeteikre is. Ők megszentelték az Urat szíveikben is és nemcsak vasárnap. Vagy az Úr szentelte meg őket? Értjük mi ezt? Tudjuk mi ezt a vasárnapot, szívét vesztett nemzedék?

Nagymama a kerti zöldségekből, gyümölcsökből piacozott.

Micsoda öröm volt, ha megengedte, hogy a sok szép árut föltalicskássuk a piacra. Mamám mérlege mindig többet mért a kértnél. És láss csodát: nekik sosem volt soha kevesebbük. Isten bőségesen megjutalmazta őket. Ugye érthetetlen ez a mai elpiacosodott, kapzsi, csaló világban? Nem is igen találni ma ilyen eladót, aki magát „károsítja” meg a vásárló érdekében. S amit ma nemigen értünk, s alig gyakoroljuk: igazi istentiszteletet cselekedtek akkor is,

amikor özvegyek, árvák, betegek életébe melegséget, törődést, konkrét és lelki javakat vittek. Ezt kifogyhatatlan szorgalommal. Aki kopogtatott náluk, mind kapott. A helyi koldusaszszonyt nem csak bőven feltarisznyázták, de ott is fogták ebédre. A drótostót el sem akart menni tőlük, mert annyi földi, égi jót sehol nem kapott. Mindenki, aki kicsiny házuknál megfordult, érezte, hogy szeretik nagyon, ahogy csak álmukban merték azt remélni. Így csak Jézus szerethet, aki – ma már tudom –, hogy szelíd szíveikben lakozást vett örökre.

Onnan is tudom ma már, hogy első igazi szeretet volt az övéké, mert folyton utaztak tele kosarakkal, hitük olyan cselédeihez, akikkel nemcsak hitben osztoztak, de szeretetben, anyagiakban is. És ezt cselekedték utolsó szívdobbanásig. Mi pedig milyen nehézkesen indulunk egy-egy beteget, nyomorgót meglátogatni.

Nagymamám sosem láttam szomorkodni, pedig hét gyermek, majd sok-sok unoka között a gondból volt elég. Mindig vidám volt, és ajkáról el nem fogyott a halleluja. Boldogan, átszellemülve énekelt, egész lénye mosolygott, s égett a keze alatt a munka. Nagyapám hallgatagsága is derűt sugárzó volt. Úgy emelte magasba régen várt unokáit mindannyiszor, mint egy atlétát. A munka volt az edzője, Jézus a mestere, erejének, örömeinek forrása. Szelíd, folyton parázsló szeretettel öleltek, adtak, tékozlatták magukat sugárzó arccal, örömet adó étellel.

Ez hiányzik ma az emberek életéből. A szinte kézzel fogható, ki nem fogyó, folyton magát tékozló szeretet. Vajha hitelőseink élete megtanítana minket erre. S az öröme is, amely szüntelenül sugárzott lényükből. Annak öröme, hogy szolgáló életet élhettek Istenért és egymásért.

Én úgy érzem, hogy ráemlékezésem is csupa meleget, fényt sugárzó, szól, hív és ölel. És azt üzeni: élni csak így érdemes!

Lelki testvéri szeretettel:

P. A. Júlia, Tabitófalu

KERESZTRE FESZÍTÉS ÉS FELTÁMADÁS

A Húsvét számomra a legmegrendítőbb, ugyanakkor a legörömtelibb ünnep. Jézus Krisztus fel-foghatatlan szenvedése és feltámadása a Mennyei Atya akaratából történt:

„Abban nyilvánul meg Isten hozzáánk való szeretete, hogy egyszerűen Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk ő általa. Ez a szeretet és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1.Jn 4,9-10)

Amikor először hallgattam végig a szenvedéstörténetet a templomban, a lelke mélyéig megrendített! Sokat küszködtem azzal az érzéssel, hogy a Mindenség Ura ennyire megalázta magát és valóban, mint „ártatlan bárány” szótlánul tűrte az ütések, a durva katonák gúnyolódásait, az emberek ökölrázását, tanítványai gyávaságát, a keresztfeszítés iszonyatos kínjait. És ez még csak a testi szenvedés, ennél iszonyatosabb lelki kínt jelentett az, hogy magára vállalta az emberek minden bűnét, és ezért át kellett élnie a teljes magányt, és elhagyatottságot. *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”*

Ennek a megértése volt számomra a legnehezebb, vagyis az, hogy *„Nincs nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13)*. De kik is ezek a barátok? Az árulók, a gyilkosok, a tolvajok, a hazugok, a kegyetlenek, a társadalom kivetettjei, és azok is, akik megtagadták. Ő nekik is új életet kínál – ingyen kegyelemből.

Emberi igazságérzetem újra és újra fellázadt ez ellen. Magam előtt láttam az öklét rázó, gyűlölködő tömeget, amely a rablógyilkos Barabást akarja Jézus helyett. És haragudtam azokra, akiket meggyógyított, akik tanúi voltak csodatételeinek, és

szomjúhozva itták szavait, amikor tanította őket – mert gyáván elhagyták. A keresz alatt csak János, a „szeretett tanítvány” állt Jézus édesanyját támogatva és még néhány asszony, köztük a magdalai Mária, akinek „sok bűne bocsátott meg”. Szembe kellett néznem azzal, hogy ilyenek vagyunk mi emberek, és feltenni a kérdést magamnak: én mit tettem volna? Most is beleborzongok a gondolatba, mert nem tudom a választ. *„Amint meg van írva: Nincs igaz, egyetlen egy sem, mert mindenki vétkezett, és nélkülözi Isten dicsőségét.” Róm 3,10*

Igen, miattam is „...alá szállt a poklokra; harmadnapon feltámadt a halottak közül, felment a mennybe; ott ül a mindenható Atya Istennek jobbján...” Nekem ez a Húsvét Vasárnap ajándéka, öröme! Istennek ezt a kegyelmi ajándékát akkor tudjuk igazán gyermeki örömmel elfogadni, ha személyessé válik. A feltámadott Jézus és magdalai Mária találkozásából értettem meg ezt igazán.

Amikor vasárnap hajnalban Mária felkeresi a temetkezés helyét, hogy megadja Urának a végtisztességet, egy nyitott és üres sírt talál. Kétségbeesetten zokog, s amint felpillant, egy férfit lát, akiről azt hiszi, hogy a kertész. Az kedvesen megkérdezi tőle, hogy miért sír? A sírban látott két angyal után neki is elpanaszolja a bánatát, mire Jézus a nevéen szólítja „Mária”. Erre a személyes megszólításra Mária felismeri a Megváltót! Ő kapja az első megbízást a feltámadott Krisztustól, hogy vigye meg az örömhírt a csüggedt tanítványoknak: *„Láttam az Urat!”, (Jn 20,11-18)*

Az én életemben is az jelentette a nagy fordulatot, amikor az Úr Jézus személyesen szólt hozzám: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ézsaiás 43,1)*

Zika Klára

SZERETSZ-E ENGEM

Az én megtérésemhez nagyon hosszú út vezetett. Mielőtt bármit is írnék erről, kedves nagyszüleimet kell megemlítenem, akik – bár szomorú –, de már nincsenek közöttünk. Ők hívő emberek voltak, akik nem csupán szavakkal, de tettekkel is igazolták ezt. Már egészen kicsi koromtól kezdve érdekelték Isten dolgai, amit hála az Úr Jézusnak még a legelején a nagymamám táplált belém. Imádságokkal, hiténekekkel, és különböző történetekkel, amelyek Isten dolgairól szóltak, amiket Ő értünk tett, hogy később élhessek én is.

Nem volt felhőtlen a fiatalságom, nagyon makrancos voltam, akaratos, szeleburdi, és mondhatnám, hogy nagyon sértődékeny is. Kérdeztem magamtól: vajon Isten mit szól hozzá, mert biztos voltam már abban akkor is, hogy Ő létezik, csak valahogy meg kellene találnom Őt.

Rendszeresen eljártam a gyermekkonferenciákra, melyeket nagyon szerettem. Egy alkalommal, amikor már majdnem kiöregedtem ezekből az alkalmakból, igazán késztetést éreztem arra, hogy újból elmenjek ezekre az egyhetes alkalmakra. Persze bűneimmel terhelt lélekkel álltam oda az akkor már engem kereső Isten elé: ennél már úgysem jöhet rosszabb.

És akkor ott megszólított Isten Szentlelke, Fia, Jézus Krisztus által: szeretsz-e engem? S én összetört szívvel, a bűnbánat könnyeivel áztatott szemmel válaszoltam annak, akit valójában elhagytam: Te tudod Uram, hogy szeretlek Téged. És még elhangzott sok-sok ének, amely megrázta a szívemet. És a bizonyágtételek, melyeket hallottam, értették meg velem Jézus szeretetét, melyet én nyomorult ember a bűnbánat könnyein keresztül láttam meg. Hála legyen érte Istennek!

Egy kedves énekemmel szeretnék búcsúzni:

*Zörget Jézus, szíved ajtaja zárva-e még
Nála a béke, az élet illata száll ma feléd
Sárból az életed útja, szennybe, szemébe ne járd
Kezdd el az életet újra, jöjj Vele, hív a Király!*

O. Helga, Tiszaujváros

Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk; az ő sebei által gyógyulatosok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelgyő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez. (1.Pt 2,24)

FÉRJEM NINCS, DE VAN URAM

Amikor az új pályázatról olvastam, nekem is eszembe jutott, hogy van egy kedves és drága

emlékem az édesanyámról az 1960-as évekből.

Édesanyám azzal fogadott, hogy gyere lelkem, nézd meg, milyen kincset találtam a rádióban. Ő fedezte fel késő este a Montecarlo adásait, amit addig nem hallgattunk, mert nem is tudtunk róla. Ezután minden este nagy örömmel vártuk a késő esti adást. A lámpást is eloltottuk, mert tilos volt a világosság. Az ablakok be voltak sötétítve, és féltünk, hogy nehogy valaki meghallja, hogy mi külföldi rádióadást hallgatunk. Ez tilos volt, különösen a Szabad Európa hallgatása.

Ettől fogva nekünk mennyei eledelünké vált a rádió adása. Édesanyám azóta már haza költözött a mennyei hazába. Én most a 80. évemben is a rádióadásokból táplálkozom, minden adást meghallgatok. Tudom, ismerem a mostani nehézségeket is, de azt is tudom, hogy a mi mennyei Atyánk kirendeli a szükséges anyagi dolgokat. Lelkeket indít az adakozásra, az én kevés nyugdíjamból is jutott egy kis csepp a tengerbe. De sok kicsi sokra megy. Isten Igéje hirdettetik az egész világon. Hogy sokan hallják: az özvegyek, betegek, és azok is, akik már nem tudnak a templomba, gyülekezetekbe járni. A rádión keresztül eljut hozzájuk Isten üdvözítő kegyelme.

Bizonyágtételelem

Romániában, Erdélyben, egy kicsiny faluban születtem. Református családban nevelkedtem. Szüleim és nagyszüleim istenfélő emberek voltak, engem is arra tanítottak.

Anyai nagyanyám mindig olvasta a Bibliát, arra emlékszem, hogy azt mondta: én az első haláltól nem félek, csak a második haláltól őrizzen meg az Úr. Édesanyám, aki megtalálta a rádióban a monte-carlo adásokat, nagy örömmel mondta el Hevesi Ödön ígértéseit. Boldog az a gyermek,

aki így tud emlékezni elődeire. Az a kicsi gyermeki szív úgy meg tud telni Isten szeretetével, hogy egy egész életen át elkíséri és megóvja sok kísértéstől.

Engem az Úr megáldott két leánygyermekkel, ők is Jézus Krisztust vallják Uruknek, Megváltójuknak.

Édesapám halála után jöttek a megpróbáltatások. Életem egén sötét felhők tornyosultak. 1973 június 30-án férjemet villámcsapás érte, holtan hozták haza. Ha nem az Úr Jézus lett volna szívem lakója, mennyivel nehezebb lett volna elviselni ezt a nagy próbát. De Ő mellettem volt és átkarolt. Egy ének által szólt hozzám:

Mért csüggedsz hát ó én lelkem mit keseregsz oly nagyon. Bízzál, nem hagy el az Isten, megvigasztal engem napon.

Az Úr Jézus megerősített, el tudtam mondani, hogy férjem nincs, de van Uram, aki mindig velem van. Ő mondta, hogy én veletek vagyok minden napon. Én hiszem ezt, mert minden szava igaz. Ő de hány-szor megtapasztaltam jelenlétét, segítségét, szerető gondviselését. Áldott legyen szent neve mindörökké. Ámen. Egy régi hallgatójuk Erdélyből:

R. Erzsébet, Románia

EGY MEGHALLGATOTT IMÁDSÁG

Istenfélő családba születtem és nevelkedtem. Egy kárpátaljai kis faluban éltünk nagyszüleimmel együtt, Lónyán. Apai és anyai nagyszüleim Bibliát olvasó emberek voltak.

Az ötvenes években, 8-10 éves gyermekként a téli esték alkalmával énekeltünk evangéliumi énekeket, zsoltárokat családi körben. Közben egy-egy bibliai történetet olvasott a nagymama Jézus Krisztus születéséről, a Prófétákról. Majd az Úr kereszthaláláról és feltámadásáról beszélt nagy buzgósággal.

Ezek a történetek mélyen felkeltették érdeklődésemet, és az énekek szövege vágyat ébresztett gyermeki szívemben Jézus Krisztus megismerésére. Különösen egy ének vers ragadta meg szívemet:

Feljebb emeljétek feljebb, a bűn gyászos éjiből. Ott a helyem Jézus mellett, éltét értem adta föl. Szálljon, szálljon angyal szárnya, elragadva vigyen fel.

Vigyen fel a Golgotára, hol megváltott vérevel. Még több ilyen tartalmú drága evangéliumi éneket énekeltünk, és imádkoztunk közösen. Majd én is kezdtem olvasni a Bibliát, és idővel bővebb ismeretet nyertem Isten igéjéből. De ahogy növekedtem, az ifjú évekkal járó bűnök engem is behálóztak. Barátok, italozás stb. Katonai bevonulásom alkalmával édesanyám kért, hogy csendesedjünk el, és imádkozzunk az Úr Jézushoz, kérjük az Ő megtartó szeretetét és áldását. De

én azt válaszoltam, hogy most mulatni kell a barátokkal, és elmentem.

Késő éjszaka erősen borgőzös állapotban kerültem haza édesanyám szomorúságára. Reggel így kísért ki a buszmegállóba, szeretettel megsimogatott, és csak ennyit mondott: imádkozni fogok érted, fiam, hogy az Úr Jézus őrizzen meg, vigyázz magadra! Ez az útravaló visszhangzott a szívemben hosszú ideig. Majd ezt követték kedves levelei, komoly igei intéssel és szülői biztatással, melyek Isten Szentlelke segítségével kijózanítottak. Újra elkezdtem olvasni az ígét. Leszerelésem után egy élő gyülekezet ifjúsági közösségébe kerültem, ahol döntöttem Jézus Krisztus követése mellett. Jézus megmosott az Ő drága vérevel, és azóta néki szolgálom családommal együtt. Édesanyám ma is rendszeres hallgatója az evangéliumi adásoknak. Most 90 évesen is szomjazza Isten igéjét, és imádkozik értem és családomért.

Istennek legyen hála, hogy rendel nekünk ilyen Istenre figyelő szülőket, nagyszülőket, akik fontosnak tartják, hogy gyermeküket az élet útjára vezessék. Hogy megismerjük Jézus Krisztust, akinek van hatalma ma is a bűn mélységéből felemelni embereket hit által. Hála tölti be szívemet, hogy megismerhettem az Ő kegyelmét.

Sz. Dénes, Vecsés

HALÁL, HOL A TE FULLÁNKOD?

Az emberek életének kísérő jelensége a halál. Emlékeimben elevenen él egy kép. Húgaim még csetlő-botló korában nyaraltunk a nagy-nénéméknél az erdő alján. A szőlő végében a tanya, az út másik oldala a végtelen erdő. Játszó helyünk színtere az udvar. Az ügyesen vadászó házimacskának kicsinyei születtek. A járásban még bizonytalan húgom a nagy homokban szerette volna megfogni a kis szürke szőröcsomót. De a cica ügyesebb volt, így nem sikerült. A déli napsütésben sütkérező macskacsalád egyik tagját aztán sikerült megkaparintani. A kishúgom úgy gondolta, hogy ne szaladjon el tőle ez a cica, a kislócára tette és ráült. Mire elérkezett az ebéd ideje a kis szürke kimúlt. A szőlőben nagy sírás közepette elhantolta nagy-néném a hullát.

Kicsit későbbi emlék. Még mindig az ötvenes évek eleje. A rákosszentmihályi hév (helyi érdekű vasút) még a Keleti pályaudvarig közlekedett, azóta megszüntették ezt a vonalat. A helyszín a Gizella úti megálló kora reggel. A város felől érkező három sötétzöld teherautó kanyarodott Kőbánya felé. A feltámadó szél az egyik teherautó hátsó ponyváját feltépte, és a tetejére vetette. A látvány borzasztó volt. A platón egymásra hajigált csupasz emberi tetemek. Egy jólelkű utas figyelmeztetett „gyermekem ne nézz oda, nem szép látvány”. Azután soha többet nem találkoztam ezzel az emberrel.

Budapest, 1956 ősz. Füst, korom, vérrel elegyített sár, kosz és rengeteg törmelék. A tüzelő és élelmiszer, kenyér beszerzése nem egyszerű feladat. Lőnek, futunk. Majd ismét sorban állás. Letakart halott az utcasarkon. Odébb a falnak támasztva egy ember nyakán kötél – valaki levágta – mellén valami papírlap. Iszonytató, de még mindig nem személyes.

1955-ben együtt dolgoztam a nyári szünidőben a „Nyomorékok Intézetében” sok szimpatikus, másállapotú emberrel. Emlékszem egy Zákeus termetű és természetű emberre. Beceneve is erre utalt. Kuku, igencsak kíváncsi ember volt, deréktől lefelé béna. Két hónalj mankóval ügyesen közlekedett, egy könnyed mozdulattal feldobta magát a csomagoló asztalra, mindig vidám volt. Az 56-os események őt is közelebről érintették, hisz a Városliget szélén lakott és dolgozott. November elején a kíváncsisága vitte a sírba. Felkapaszkodott egy polc tetejére, hogy kiláthasson, mi történik odakint. Az ott elhaladó tankból észrevették, és a löveggel odapörköltek a kíváncsiskodónak. A megmaradt test darabjait a Ligetbe temették el a kapuval szemben. Megsírattam ezt a közvetlen barátot.

Amint az ember idősebb lesz, egyre többször kénytelen megállni egy sír mellett. Egyre több sírhant veszi körül. A gyermekek kötelessége, hogy eltemessék szüleiket.

Jézus az egyik tanítványának valami érdekeset mond: „*bagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat.*”

Fontos volt meglátnom, hogy amíg az ember lelkileg halott és fiatal, akkor a halál csak játék, a temetés is az. Később a borzalom is csak „nem szép látvány” vagy úgy gondolja az ember, hogy a bűn büntetése a halál. Ő nem, nem az Isten ellen elkövetett bű-

né, hanem az ellenem, vagy a társadalom ellen elkövetetté. De amikor közvetlenül engem érint, és rólam van szó, akkor meg kell állni. Pál írta: „ember által van a halál”. Mindnyájan halálos dolgot cselekszünk. Mások ellen és magunk ellen. Halálossá válik az Istennel való szembenállásunk. Az én és a Te bűnöd miatt kellett meghalnia Jézus Krisztusnak. Megfogták, kigúnyolták, összeverték, majd keresztre feszítették. Tedd ezt egy kicsit személyessé, mondd el egyes szám első személyben. Megfogtam, hogy megkötözzem. Gúny tárgyává tettem, amikor meg kellett volna vallanom, szavaimmal vagy tetteimmel. Megtagadtam, és én voltam, aki belerúgtam, amikor nem úgy történtek a dolgok, amint én szerettem volna. Ismételten keresztre feszítem, amikor nem hiszek Őneki. Emlékezz erre így húsvét táján! „*A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.*”

Eszetekbe juttatom, amit Pál is mondott: „*Mert azt adtam előtökbe főképpen, amit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint. És hogy eltemetett, és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint.*”

„*Azért szerelmes Atyámfiai erősen álljatok mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.*”

Fontos tudnunk: „*Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.*” Van képviselőnk, szószólónk a mennyben. Van biztos menedékünk, éljünk vele. Van örökélet, el van készítve, lépj be, ha a Tiéd, és a halál nem uralkodik többé. Krisztus Jézus mindent elvégzett, magasztaljuk ezért a mi Urunkat, Istenünket.

Bödös József

Kereszt-árnykép

*A kereszt felső
ága égre mutat,
nagy örömhírt tudat:
"itt van a te utad"*

*a kereszt két karja a légbé szétszalad,
rajta sovány kezek tört vért virágnak;
"vigyázz: ór a lélek, de a test megszakad,
kétfelé visz ösvény s te szabad vagy, szabad"*

*a keresztnek alsó
ága földre mutat:
"vesződj: itt áss kutat,
lásd benne arcodat."*

Weöres Sándor

NAGY KINCSET ÖRÖKÖLTÜNK

Sokat gondolkodtam azon, különösen úgymond idősödő fejjel, hogy milyen sok kincs is van ezen a világon. Fiatal fejjel, vagyis értelemmel nem fogjuk fel az igazi kincset, ami nem anyagiakban jelentkezik vagy különböző pozíciók betöltésével.

Szüleim egyszerűsége jut mind jobban az eszembe. Mivel sokan voltunk testvérek, sokszor úgy gondoltuk, hogy Anyukáék nem törődnek velünk eleget. Hiába, a gyermekek már csak ilyenek. Hiszen mindenki azt szeretete volna, hogy csak vele törődjenek többet. Mindannyian szerettük volna kisajátítani szüleinket. Apuka reggeltől estig dolgozott nehéz fizikai munkát, hogy a sok éhes gyermekszájnak legyen mit enni adni. Anyuka volt az, akinek be kellett osztani a pénzt, hogy mindenre jusson. És tette nap, mint nap zokszó nélkül.

Nagyon egyszerű emberek voltak, akiket mindenki szeretett. Igaz, hogy istenfélő családban nővekedtünk fel. Soha nem volt egy hangos szó vagy veszekedés nálunk. Igyekeztek bennünket becsületesen felnevelni. Fiatal fejjel sokszor nem értettem, hogy miért kell nekünk a rosszért is jóval fizetni? Hiszen annyi sok nyomorúság és szenvedés volt sokszor szüleim élete.

Nagyon sok megpróbáltatásban volt részük, de Anyukáék végtelen türelme láttán eszünkbe sem jutott lázadozni. Függetlenül attól, hogy nagyon szegények voltunk, ha koldus jött be az udvarba hozzánk, Anyuka mindig adott egy csekély kis pénzt vagy

ételt neki. Abból a kevésből is, ami volt, adott a rászorulóknak őszinte szívvel. Nem láttuk soha tőlük, hogy panaszkodtak volna bárkinek. Isten végtelen szeretetében bíztak, értünk, gyermekekért mindig imádkoztak.

Most, hogy már én is felnőtt ember lettem, nyugdíjas, így utólag látom azt a nagy kincset, amit örökölhettünk Tőlük. Megtanítottak bennünket arra, hogy nem az a legfontosabb, amit mi akarunk. Sokkal fontosabb az, amit Isten akar. Az ő példamutató életük

láttán megláthattuk a mi sokszor önző, kicsinyes életünket.

Sajnos szüleink már nem élnek, de a jó mag, amit elültettek a szívünkbe, meghozta a várt eredményt. Olyan életvitellel élték az életüket, hogy azt nem lehetett nem észrevenni. A jóban, szeretetben, segítségben mindig élén jártak a szüleim. Az ő végtelen türelmük, törődésük láttán hálát adok Istennek, hogy ilyen légkörben nőhettünk fel.

Nem a vagyon, a gazdagság jelenti az igazi megelégedettséget. Sokkal inkább a lelki béke, és a szívből jövő őszinte szeretet. Anyukáék sokszor énekelték ezt a kedves éneket:

„Egy drága kincsem van nekem: a szép s igaz remény, hogy nyitva számomra a menny, s örökre élek én...”

Hát ezt a kedves reménységet kaptuk mi, testvérek Tőlük örökségül.

B. Józsefné, Cegléd

HETES KÓD

Változó világban, maradandó értékek... Ugye kezdetben nem olyan könnyű megszokni új dolgokat, esetleg új stílusokat? Ha szétnézünk a világban, vagy csak közvetlen lakókörnyezetünkben, bizony egyre változik minden egyik napról a másikra. Rácsodálkozunk, hogy az a bolt már nincs ott, ahol egy hete még megtaláltuk; a vonat nem onnan indul, ahonnan eddig szokott; az osztálytársaink haja színe is megváltozott; a párkapcsolati kérdéseket pedig jobb, ha most nem is említjük. Minden változik. Egy valami azonban nem: az üzenet, az evangélium, amit a MERA sugározni kíván minden csatornáján.

Hála tölti el a szívemet, és szeretem, hogy ennyire színes palettán tudunk Istenünk szeretetéről sugározni. Megannyi újdonság, egy-egy meglepően új hangvétel, vagy esetleg új hang.

Igen, ahogy egy ember életében is szükség van naponkénti megújulásra, így a műsoraink is renoválásért kiáltanak időről időre.

A megújult ifjúsági műsor címe: Hetes Kód. Hogy miért pont ezt a nevet kapta?

A 7-es szám az Isteni szám, a teljesség száma, a tökéletesség, a szentség és az igazság, az összhang, a hit, a hűség és az arany száma.

A 7-es szám több, mint 90-szer fordul elő a Bibliában, s ha jobban ismernénk Istenünk útjait és lényét, csodálatos összhangban oldaná fel számunkra a Biblia minden úgynevezett ellentmondását is.

Vegyünk néhány példát:

- A poklos Naámánnak, Szíria királya hadvezérének hétszer kellett alámerülnie a Jordánban, a halál-folyóban, hogy

teljesen meggyógyuljon és megújuljon (II.Kir 5,10-14)

- Hét kegyelmi ajándékot sorol fel a Róma 12,6-8: prófétálás, szolgálat, tanítás, intés, adakozás, elöljárás és könyörületesség.

- Az Efezus 4,4-6 egységünk 7 részét sorolja fel: egy test, egy szellem, egy reménység, egy Úr, egy hit, egy keresztség (bemerítés), egy Isten.

- Még a hétszeres bűn is bocsánatot nyer a hétszeres megbánás és megtérés nyomán, mondja az Úr a Lukács 17,4-ben.

- A hit hét gyümölcsét sorolja fel a 2.Péter 1,5-7: erény, ismeret, önuralom, állhatatosság, kegyesség, testvérek és minden ember iránt való szeretet.

Lehetne még folytatni a sort, de inkább hallgassatok minket a középhullámon minden vasárnap 19.40-től, vagy az Interneten. Várunk benneteket, riportműsorokkal, életutak bemutatásával, hangképekkel, montázsokkal, melyek mind a mi drága Megváltó Urunkról tesznek bizonyosságot!

Bödös Eszter és Elek Éva

ADÁSRA KÉSZÜLVE

Életre kelt Igék – ismerős a cím, ugye?! Egyik pályázatunkat ezzel a címmel hirdettük meg, s örömmel olvastuk hallgatónk bizonyágtételeit. Am elgondolkodtam azon, hogy így azért nem fair; én épülök a hallgatók írása által, s közben megtartom magamnak azokat az üzeneteket, azokat az „életre kelt igéket”, melyeket a családi műsorra készülve kaptam az elmúlt hetekben... Ezt orvosolandó egy csokorra valót összegyűjtöttem a kapott üzenetekből. Áldott szemeztetést kívánok mindenkinek!

Pogányok világosságává teszlek

Pál tudta, hogy mi az Istentől kapott szolgálata. „Pogányok világosságává teszlek, hogy üdvösségüké legy a föld végső határáig.” – idézte Ézsaiás prófétát, s pontosan tudta, hogy ez a prófécia rá is vonatkozik. Vitte is az evangéliumot, a szabadulás lehetőségének a hírért az általa elérhető pogány származású emberek közé. Természetesen azokról sem felejtkezett el, akik Isten népéből származnak, hiszen a szíve égett a saját testvéreiért is. Így beszél erről a Római levél 9. fejezetében: „Igazat mondok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szentlélek által, hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyöttri a szívemet. Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett; akiké izraelitáké, akiké a fiúság és a dicsőség, a szövetségek és a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek, akiké az ősatyáké, és akik közül származik a Krisztus test szerint, aki Isten mindenek felett: áldott legyen mindörökké. Amen.”

Ez a mentő szeretet készítette arra az apostolt, hogy minden nehézség, minden megpróbáltatás ellenére folytassa a szolgálatát. Ha egyik helyről elzavarták, ment a következő településre. Ha a zsinagógából kiutasították, házaknál prédikált. Ha bebörtönözték, szenvedte a méltánytalan büntetést, de nem zúgolódozott. Jeremiás szavaival élve: perzselő tűzzé vált a szívében az evangélium, csontjaiba rekesztett tűzzé. Ment, mert mennie kellett. Mondhatnánk azt, hogy fanatikus volt ez a Pál, s van is

benne valami, de hála érte Istennek, hogy ilyen volt, hiszen ellenkező esetben hogyan jutott volna el hozzánk is az örömhír?! Ma is vannak ilyen „megszállott eszközei” Istennek, s jó, hogy vannak. Olyan igehirdetők, olyan szószólók, akik nem kímélik magukat, viszik az örömhírt, viszik a szabadulás evangéliumát. Am, mintha nem mindenkiben élne ott ez a mentő szeretet. Hogy miért?! Talán, azért mert nem érzik (vagy érezzük) át eléggé az elveszettek menthetetlen állapotát, azt, hogyha nem térnek Istenhez, akkor egy örök életre elvesznek. Aztán sokszor a lustaság is szerepet játszik a szolgálathoz való hozzáállásunkban. Meg a kényelemszeretet. Szóval van mit tanulnunk az apostoltól...

„Én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.”

Elgondolkodtam azon, hogy Isten milyen aprólékosan, milyen türelemmel készítette szolgáját az előtte álló megpróbáltatásokra. Nem akarta ugyanis, hogy felkészületlen legyen a nehézségek között, s tudta, hogy az az út, amelyre most vezet a gyermekét, nem könnyű. Isten nem hitegette az apostolt, nem árult „zsákbamacsát”, hanem készítette, s Pál bizonyágtételéből tudjuk, hogy amikor kellett, fel is készült a nehézségek elhordozására: „én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.” – vallotta szilárdan.

Am, még mielőtt abba a hibába esnénk, hogy azt gondolnánk, „hát egy Pál apostoltól ez elvárható”, szeretném hangsúlyozni, hogy ő is hús-vér ember volt. Épp ezért meggyőződés, hogy ennek a mondatnak a kimondását sok harc, sok vívódás előzte meg. És sok-sok imádság is. Am csak ezeknek a summáját jegyzi meg az Ige: „én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok az Úr Jézus nevéért.”

Ezeket a harcokat mi sem spórolhatjuk meg, hiszen a mi életünkben is jöhetnek nehéz „útszakaszok”, de arra is számíthatunk, hogy előtte minket is felkészít ezekre Mennyei Atyánk, és abban is bízhatunk, hogy erőnket meghaladó kísértés nem fog érnit minket, és Isten a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjuk azt viselni.

Fogság

Nem tudom, Pál apostol hogyan érezte magát a fogságban, de nem gondolom, hogy különösebben élvezte volna. Igaz, mi késői keresztények ebben is láthatjuk Isten csodálatos bölcsességét, hiszen soha nem írt volna leveleket az apostol, ha nem kerül „mozgásképtelen” állapotba. Így azonban a kapcsolattartásnak, és a lelkigondozásnak erre a módjára kényszerült, s tetszett a Szentléleknek, hogy számunkra is megőrizze ezeket a leveleket.

Természetesen nem csak az apostol élt át hosszabb-rövidebb ideig ilyen kényszerpihenőket vagy mellőzéseket, hanem sokan mások is. Miért?! Azért, mert Isten tervében ez is benne volt, s azért is, mert Atyánk vagy rajtunk keresztül a környezetünknek, vagy nekünk tanítani akart valamit...

Tengeri utazás és hajótörés

Nem gondolom, hogy Pál apostol vágyálma lett volna ez a tengeri utazás: fogolyként, kilátástalan állapotban vergődni a Földközi-tengeren nem éppen az az állapot, amit az ember magának kívánna. Nem. De Isten tudta, mit csinál. Tudta, hogy a katonáknak, a matrózoknak, és Málta lakosságának szüksége van arra a megtapasztalásra, hogy Ő mindenható Úr, aki képes hűséges szolgáját a legkilátástalanabb helyzetből is kiszabadítani. Ha nem lett volna a vihar, a hajótörés, akkor majdnem biztos, hogy Máltán nem kötött volna ki az apostolt szállító hajó, s ha nincs igehirdető, akkor nincs lehetőség a megtérésre sem, hiszen „a bit ballásból van, a ballás pedig Isten ígéje által!”

Milyen más lenne ebből az „isteni látószögből” átgondolni életünk eseményeit! Nekünk is vannak ugyanis ilyen „nemkívánatos útjaink”. Ki szeret például kórházba menni?! Vagy temetésre?! Vagy börtönbe, vagy anyagi megpróbáltatások közé kerülni?! Senki. S ez így van jól, hiszen az életöszönt, a jóra, a szépre való törekvést Isten táplálta belénk. Am sokszor azért visz minket Isten ezek közé a próbák közé, mert lehet, hogy vannak olyan elveszett gyermekei – távol az atyai háztól, róla mit sem tudva –, akik közé el kell vinni a jó hírt, az evangéliumot. Szükségük van arra ugyanis ezeknek az elveszetteknek,

hogy valaki megmutassa nekik a szabaddulást útját. Isten ritkán küld angyalokat követségében, a legtöbbször minket, embereket használ, vagy használna, ha nem tiltakoznánk, nem kapálódznánk ez ellen. Nem kell ugyanis szeretni pl. a hajótörést, de bizony szeretni kell az Urat, és bízni benne, hogy Ő pontosan tudja, mi van velünk, és azt is, hogy mennyit „bírnak úszni”, ha netalántán kellene... Nagyon önző dolog lenne ugyanis csak saját magunkra, és a saját kényelmünkre gondolni, nem törődve azzal, hogy Isten atyai szíve azokért a gyermekeikért is fáj, akik még Róla nem is hallottak...

Persze van, amikor nem ennyire „éles”, nem ennyire „életre-halálra” menő a helyzet, csak éppen a kényelmünket, vagy a pontosan kidolgozott terveinket kellene feláldoznunk az engedelmség oltárán, s néha ez se tűnik könnyű feladatnak. Pedig ha hajlandóak vagyunk Istenre figyelni, és az Ő indítására indulni, akkor áldások egész sora lehet a miénk...

Sokat hangoztatott, de örök igazság: először az igehirdetőnek, a műsorszerkesztőnek szól az Ige. Remélem nem hiába...

Kulcsár Anikó

Jézushoz vezettem

Az én elődeim roma származásúak voltak. Élték földi életüket, Jézusról sohasem beszéltek, csak az Istent emlegették. Ha meghaltak, katolikusként temették el őket. Édesanyám ma is él, 84 éves. Ő bízott Istenben, aki mindig megsegítette őt. Már 1956 óta özvegy. Őt gyermeknek adott életet. Én a legfiatalabb vagyok. Katolikus vallás szerint neveltek, de vallásomat sosem gyakoroltam. 40 évesen ismerem meg az Urat. Ma nyomorúságban élem éveimet a Szociális otthonban, Cereden. Évek múltak el, látogatóba nem járhatok édesanyámhoz, ő jön el hozzám autóval. Betegeskedik, bátyámék vigyáznak rá. Ha elköltözik a földi életből, nem fogom gyászolni. Csak tőlem hallott Jézusról.

Tudja, hogy ismerem Istent, sokat imádkoztunk együtt, Jézushoz vezettem.

R. Ágnes, Cered

Az ima nem hull a porba

A történet, melyet megírok 1959 február 9-én történt velem. Katona voltam. Édesapám, édesanyám karizmatikus hívő emberek voltak, már mindketten az Örök hazában vannak.

A történet előtti napon édesanyám a Szentlélektől kapott indítást, hogy imádkozzon a családjáért, mert valamelyikünk bajba fog kerülni. A baleset ideje napján újra kapott indítást arra, hogy imádkozzon a családjáért. Ez délután volt. A balesetem pedig este 9 óra előtt pár perccel történt. Édesanyámnak azt nem nyilatkoztatta ki a Szentlélek, hogy kiért kell imádkoznia a család tagjai közül. Így mindannyiunkért imádkozott: sógoroméért, Lajoséért is, ő akkor a bányában dolgozott, és az öcséméért, aki akkor autóbuzson volt kalauz. Őértük sokat aggódtak. Mindenki másra gondoltak, csak rám nem, mivel úgy gondolták, hogy én a katonaságnál jó helyen vagyok.

Ez idő alatt délután 1 órakor riadót fújtak, és teljes harci felszereléssel autókra kellett szállnunk, és elindultak velünk a kivezényelt terepre Gyöngyös hegyei közé. Az autók lámpáival csak egy gyufásdoboz nagyságú helyre tudtak világítani, mivel harci riadó volt. Sötétedés után a sofőr talán 8-10 méterig, ha ellátott. Mindamellett nagyon kevés vezetési gyakorlata volt, melyet több alkalommal is volt módunk tapasztalni. De a baleset mégsem teljesen ebből fakadt. Egy völgyön mentünk át, ahol olyan sár volt, hogy a teteje 2-3 cm-ig be volt fagyva, az autó alatt pedig beszakadt a megfagyott réteg. A sarat betekerte az autókerekhez, ami vastagon lerakódott, így nem volt stabil a vezetés, mert az autók csúszkáltak a sárban. Mi azért folytattuk utunkat hegynek felfelé, ahol egy szakadék mellett kellett elhaladnunk. Amikor felértünk, 10-15 méter magasságban az előttünk lévő autó nem tudott tovább haladni, és egy kicsit visszacsúszott. A sofőrünk megijedt, hogy nekünk csúszik az előttünk lévő autó, így ő is hátrafelé vezette az autót. De mivel a kormány kereket rossz irányba mozdította, így a hátsó kerék már elérte a szakadék szélét. A gépkocsin 24-en voltunk. Az au-

tó eleje megemelkedett és mi ledőlünk a szakadékba. Mivel ponyva nem volt rajta, így rajtunk keresztül billent át az autó. Az első átfordulás után minket, mind a 23 embert a következő forduláskor a szakadékba dobott. Mi előbb leértünk a szakadékba, mint az autó. Én úgy estem, hogy legfelül voltam. Mikor visszanéztem, láttam, hogy az autó nem zuhan felém.

Hatalmas huppanás után síri csend lett mindenhol. A századparancsnok a szakadék széléről kiabálva mondta: Szűz Máriám, itt mindenki meghalt. Csak egy ember maradt fenn az autó platójának az aljában.

Nekem az első ülésnél volt a helyem, hogy a századparancsnoktól leadott jeleket továbbítsam. De még indulás előtt a századparancsnok észrevette, hogy a szakaszparancsnok nincs a helyén. Ezért engem leszállított, hogy azonnal értesítsem őt, jöjjön azonnal, mivel riadó van. Miután átadtam az üzenetet, a szakaszparancsnok azt mondta, hogy ő nőülési szabadságon van, így nem jön. Mire visszafutottam, a zászlóalj már elindult, ezért az én helyemre a hadnagyot ültették, én pedig az autó hátsó ülésére kerültem. Onnan adtam át a leadott jeleket. Így került a hadnagy az én helyemre, így sajnos a baleset következtében helyettem ő sérült meg a legjobban.

Hatan tudtunk tovább menni, a többiek a gyöngyösi kórházba kerültek. Rajtam szinte semmi horzsolás nem volt. Akikkel tovább mentünk, ők mondták, hogy én azt mondtam, hogy Jézusom, dőlünk. Egyikük azt mondta, hogy más volt a hangom, mintha templomba mondták volna.

Én ezt az esetet nem írtam meg a szüleimnek, hogy míg haza nem megyek, ne aggodalmaskodjanak. Az unokaöcsém is ott volt katona, ő előbb hazajöhetett szabadságra, ő mesélte el édesanyáméknak, hogy mi történt velem. Ekkor szüleim hálát adtak Istennek, hogy megtartott és megőrzött minden bajtól. Ezután az eset után még komolyabban vették azokat az üzeneteket, hogy valakiért vagy valamiért imádkozzanak, mert az ima nem hull a porba.

József, Mórchida

„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találjátok, zörögsetek, és megnyitják nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörögőnek megnyitják.” Mt 7,7-8

ISTEN TÖBBSZÖR SZÓLT HOZZÁM

Drága testvéreim! Minden szavakat mézként ízlelem. Hálát adok az Úrnak munkátokért, bár tudátok minden gyümölcséről, melyet megterem az írásokkal együtt. Nem pályázatra írok, de biztos megtaláljátok a helyét a lelki postában, ha hosszú is lenne az.

A szakmunkásiskola után menekültem a hétköznapi élet elől, és a seregben hivatásos katoná lettem. Kb. 19 éves múltam ekkor. Úgy éreztem, hogy megtaláltam életem útját. A felderítőkhoz kerültem, viszonylag kis létszámunk az elit alakulat szellemét táplálta belénk. A kiképzések, ejtőernyős ugrások, és sok más ezt a beállítottságot csak erősítették bennünk. Megkülönböztető kiváltságaink is voltak, mint zöld barett sapka, ejtőernyős felvarró, bakancs stb. Az ellenség a Bábel tornyát építette bennem, és ez csak rosszabbodott. Végül egy mélységi felderítő alakulathoz kerültem ejtőernyős beosztásba.

A szeretetet gyengeségnek gondoltam, és azon voltam, hogy következetesen tönkregyem emiatt a családommal a kapcsolatot. Sokszor veszélybe sodortam magam, és csak az Úr Jézus kegyelme mentett meg attól, hogy a Sátán könnyelműségemet kihasználva a kárhozatba rántsón. Csak utólag világosodnak meg bennem ezek a gondolatok, de akkor nem tulajdonítottam ennek jelentőséget.

Egy betegség miatt a katonai főiskolán folytattam tevékenységemet. Ezt menekülésnek gondoltam, mivel ott nem olyan nagy a megterhelés. Arra gondoltam, hogy gyógyulásom után visszamegyek az alakulatomhoz. Valóban meg is gyógyultam, és emberi szemmel nézve sikeres voltam. Jól ment a tanulás is. De viselkedésem miatt elszigetelődtem a körülöttem lévő emberektől, a Sátán megkezdte romboló munkáját életemben. A dolog akkor vált még veszélyesebbé, amikor láttam, hogy arrogáns magatartásom hatással van másokra. Emberi kapcsolataimban feszültségek léptek fel, de sajnos ezek megerősítették önmagamba vetett hitemet.

Ismételt egészségi gondjaimon keresztül Isten többször szólt hozzám, de azt mindig elutasítottam, mondván, hogy mindenre képes vagyok. De végül egy számomra áthághatatlan akadályt állított eléem. Megsérült a kezem és más betegségek is

gyötörték. Úgy gondoltam, hogy leszerelek, megműttem magam, és vagy külföldre megyek gyógyulásom után katonának, vagy visszamegyek a honvédséghez. De Isten kemény valóság elé állított. Tudatta velem, hogy súlyos következménye lesz annak, ha a műtét után ezt az életformát folytatom tovább.

Ekkor összeomlottam. Homokra épített kártyaváram végképp összeomlott. A MERA műsorait hallgatva Isten döntés elé állított. Vagy még jobban megkeményedek, és kiírtom magamból a még meglévő szikrányi életemet, vagy az Életet, Utat és Igazságot választom, mely elvezet az Atyához. De Isten segített a helyes választásban, és a Biblia tükrében megláttam azt a szörnyet, mely belőlem lett.

Korábbi életem bűneit különböző vallások tanításai is jellemezték, melyet akkor úgy gondoltam, hogy üdvösséget hoznak számomra. De az Úr melletti döntésemet nem tekintem vallásnak, hisz Ő nem valáslalapító, Királyunk tanítása nem dogma. Hihetetlen számomra, hogy mi elől mentett meg engem Uram. Ráébredtem arra, hogy Ő már akkor vezetett engem, amikor még nem is vettem Róla tudomást.

Nemrég hallottam egy prédikátort, aki azt mondta, hogy beszéljünk a pokrokról, Siloám tornyáról, az talán felrázza a bányalovakként élő embereket. Akiket az ostor csapása már szinte érzéketlenné és közömbössé tett a hagyományos megtérési felhívásról. A pokolban cimboráid nem veregetik a vállad, ott te leszel és a lelkiismeret-furdalás. Ha az nincs neked, akkor ott leszel. És a sötét, és az örökkévaló tudat, hogy már nincs lehetőséged még egy testre, melyben helyreállíthatod mindent. A lelked nem hal meg, nem, az annál is rosszabb lesz. Nem hiszel a Lélekben? Ott

majd fogsz. El leszel szakítva Krisztustól, és ha addig vérét közömbösen fogadta, ott te is rájössz arra, amire minden keresztény már a földön folyamatosan rájön. De ahogy a keresztényeket ez az öröm elképesztő magasságokba emeli, úgy fog téged ez a felismerés egyre jobban gyötörni. Őrülten dörömbölsz majd az ajtón minden mentségedet és jótetteidet felsorolva, de az ajtó mögött egy néma Atya áll. Megvont rá az esélyed. Távozzanak előle a gonosztevők, és nem nyit neked senki ajtót a menekülésre. Te fogod magad vándolni, már ha ez vonatkozik rád.

2006-ban közel 27 évesen születtem újjá lélekben. Az Úr Jézus Krisztust nevezem megváltómnak, Istenemnek, Kősziklának. Ahogy Pál is mondta: azért könyörült rajtam, hogy megmutassa, még egy ilyen gonosz embernek is lehet üdvössége. Nem írom le, hogy mi mindent kaptam azóta Tőle, milyen Vele járni, és izzón szeretni Őt. Mert aki akarja, az megtalálhatja ezeket ingyen, csak kérje az Úr Jézust.

Ne erőlködj, hogy te úgyis hiszel, én sem hittem, amikor kértem, mégis kaptam. Nem amire számítottam, hanem sokkal jobbat. Aki odafigyelt levelemre, úgyis észrevehett egy szeletkét abból a fájdalomból, amiben jártam. De az kevés indok lenne ahhoz, hogy ma azért érzek másképp, mert belemenekültem valamibe.

Akit megszólítana bizonyágtétele, amit Jézus Krisztusról írtam, és nem biztos abban, hogy van-e üdvössége, azt hívom az Urammal való menyegzőre. Ma még megteheti. Gyertek hozzá mind, akik meg vagytok fáradva és meg vagytok terhelve.

Az Úr áldjon meg benneteket szeretett testvéreim a MERA rádióval és bárhol máshol.

K. Gábor, Körmend

Egy történetet szeretnék megírni, ami az elmúlt hetekben történt velünk. A megyeszékhelyre, Zilahra mentünk egy hívő családdal, és Isten csodálatosan megmentett minket.

Egy kisbusszal mentünk a város felé, mikor a mellettünk lévő sávban egy szeker és egy kamion jött velünk szemben. A kamion meg akarta előzni a szekeret, és szinte minket is elsodort előzés közben. De csak annyi történt, hogy a ka-

mionnak a ponyvája nagy erővel súrolta a mi autónkat is, és megállás nélkül tovább hajtott.

Az Úr megmentő keze volt velünk, hogy senkinek semmi baja nem történt. Dicséret és dicsőség ezért Istennek, hogy meghallgatja imádságainkat. Mikor valahova útnak indulunk, mindig imádkozom Hozzá, és kérem, hogy óvjon meg a bajtól.

B. Ernő, Románia

MEGTALÁLTUK A MINDENNAPOK ÉRTELMÉT

Mióta nyugdíjas vagyok nekem nagyon kevés időm van. Hála Istennek a jó egészségért, hogy még tudok munkálkodni. Reggel korán kelek és előbb az Úr szavát keresem, majd együtt imádkozunk a feleségemmel. Ezután kezdődik a ház körüli munka, amely sok időt vesz igénybe. Majd a délutáni és esti alkalmakra készülünk, várjuk a testvéreket.

Olyan jó együtt örülni és magasztalni Istent a szabadulásokért, és hálát adni a megtapasztalásokért. Most is megy egy testvér Dömösre, gyógyító hétre. Ilyenkor közös könyörgéseket tartunk a csoportban a gyógyulásért. Olyan jó, hogy nem csak régen történtek csodák, hanem ma is. A múlt héten evangélicizációs hét volt a gyülekezetben, jó volt új arcokat látni, akik később beépülhetnek a gyülekezetbe. Valamikor énram is így néztek az emberek, hogy ki is vagyok én, egy gyarló bűnös ember. De abban az időben nem mondták ezt nekem, csak azt, hogy Isten nagyon szeret. Majd ez a szeretet vitt el a kereszting, ahol megismertem az én személyes Megváltómat, Jézus Krisztust. Ahogy az ének mondja: azóta vele járok.

Az estéket a 20:40-es adásuk szokta zárni, ezt a feleségemmel együtt szoktuk hallgatni. Majd imádkozunk, és kérjük Istent, hogy adjon békés éjszakát. Így telik el egy napunk, és hálásak vagyunk, hogy megtaláltuk minden napnak az értelmét, örömet.

S. Gábor és Irén, Monor

Azért, hogy az ember nem ismeri fel és nem érti meg Istent, még nincs joga arra következtetni, Isten tehát nincs. A logikus következtetés csak az, hogy még nem képes Istent megismerni és felfogni.

Lev Tolsztoj

FELTÁMADÁS PEDIG VAN

Ezt a mondatot nagyon bátran és nagyon sok megtapasztalás alapján írom le, igaz szívvel. Az biztos, hogy amit a Szentírásban Isten Szentleke jóváhagy, az örök igazság, mint a feltámadás ténye is, függetlenül attól, hogy valaki hiszi-e vagy sem. Az is biztos, hogy a minket nagyon szerető, Teremtő Isten, aki még a fiát is áldozati bárányá tette értünk azon az áldott húsvéton, hogyne adna nekünk vele együtt mindent... még a személyes megtapasztalásokat is. Miért? Hogy hitünk még erősebb legyen, hogy az Úrral való személyes szeretetkcsolatunk még inkább elmélyüljön, hogy másoknak is tudjunk tanúvallomást tenni Róla...

Én a megtérésem pillanatában találkoztam először személyesen Jézus Krisztussal, Isten feltámadt Fiával. Az egy döbbenetesen nehéz éjszaka volt nekem. Összeomlott bennem minden, és nagyon sokat sírtam. Úgy éreztem, hogy ezek életem utolsó pillanatai, ott és akkor azonnal meghalok. Ekkor felkiáltott a lelkem az addig számomra ismeretlen Istenhez, hogy: Segítség! Egyszer csak azt láttam, hogy maga Jézus ölel át engem, és álomba ringat. Ebben az ölelésben minden lelki sebem begyógyult egy szempillantás alatt. Tudtam, hogy a gondok és a nehézségek változatlanul ott vannak az életemben, de már nem fáj! Ott és akkor Jézus átvette tőlem ezeket a fájdalmakat, és a helyére szeretet, gyengédség és végtelen biztonság költözött. Én korábban soha az életben nem találkoztam Jézussal. Senki se mutatta be, senki se beszélt arról, hogy majd ő eljön hozzám... Mégis pontosan tudtam, hogy Ő az! A bűneimért meghalt és az örök életre feltámadt Jézus Krisztus ÉL!

Aztán jöttek boldog és nehéz napok az életben. De egy valami mindig állandó volt: az élő Jézus szeretete! Ahogy megtapasztaltam, ahogy mindig és mindenkor éreztem ezt! Örömeimben velem örült, tudtam. Fájdalmamban velem sírt, tudtam.

Míndez pedig a gyászomban csúcsosodott ki. A férjem halála után történt. Nagyon fáj elveszíteni a szépséges, 25 éves fiamat

is, de mégsem fáj úgy, ahogy szerintem fájnia kellett volna! Megtapasztaltam az első perctől a mai napig, hogy Jézus átvállalta a fájdalmam nagy részét! És nemcsak hogy átvállalta, hanem a megmaradt szomorúságot is örömmé alakította! Ha valaki most azt kérdezi, hogy lehetett ez, azt mondom, nem tudom! Magam sem értem. Ha most valaki azt gondolja, hogy ez bolond beszéd... vállalom. Hadd legyen a Krisztus bolondja, ha az Ő igazságát hirdetem, még akkor is, ha ezt más alig akarja elhinni.

Mert mit tett velem az Élő Krisztus? Felkészített a fiam elvesztésére. Lélekben. Nem tudtam, hogy ezt jelenti, de valamit megéreztem. Egy ígét adott nekem az Úr, olyat, amit talán előtte sose olvastam a Bibliában, de most örökre a szívembe költözött. A 80. zoltár 15-20. verseit kaptam három hónappal a halála előtt, az utolsó születésnapjára. Ebben Isten szőlőjéről van szó, „*oltalmazd, amit jobboldal ültettél, és a fiút, akit magadnak neveltél! ... pusztuljanak el dorgálásodtól, akik felperzsülték... tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk a nevedet... hogy megszabaduljunk.*”

Ennek az ígének számomra kettős jelentése volt: A fiam már az Úr szőlője volt, mert halála előtt két hónappal dicsőségesen megtért, szilveszter éjszakáján. Éreztem, hogy hazaviszi az Úr, mert magának nevelte... teheti, minden gyermek az övé, nálunk csak szeretetre vannak... És a keresztelő, bemező ígém csengett össze a második résszel: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megsegítelek, és te dicsőítesz engem.*” – az 50. zoltárból.

Amikor Öcsikét holtan találtuk a saját lakásában, már egy napja nem élt, és mégis térdelt a test az előtt a feszület előtt, melyet ő rajzolt. Amikor megláttam, tudtam, hogy ő már ugyanúgy Jézus ölelésében van, mint én voltam azon az éjszakán. Tudtam, hogy egész életében erre az igaz szeretetre vágyott ebben a kemény világban... Eszembe se jutott visszaimádkozni őt Istentől. Különös módon azt éreztem, hogy neki ez a legjobb. És akkor legyen így... – mert annyira szerettem őt... és elgondolkodtam. Ha a feltámadás első zsengeje, Jézus Krisztus nem élne, akkor ki támasztotta volna meg az élettelen testet egy napon át, angyalival... hogy ezt mi is lássuk és megerősít-

sen, vigasztaljon minket.

Aztán jött a vasárnap a gyülekezetben. Ma sem értem, hogy milyen erővel, de ki tudtam állni. El tudtam mondani, hogy mennyire hálás vagyok Istennek azért, hogy őt 25 évig nekem adta. Adhatta volna bárkinek, de mégis én kaptam. Én lehettem az édesanyja... Hálás voltam érte. Nem vádoltam Istent, amikor hazavitte azt, akit magának nevelt, hanem különös boldogság áradt szét bennem, hogy ismerhettem, hogy szerethettem őt, hogy vér volt a véremből és kicsike test a testemből... Talán mindez bolondság? Én nem bánom! Legyen az, de igaz!

A temetésen is csak csodálkozni tudtam Isten erején. Ahogy megtartott. Tudtam, hogy mi történik, de nem volt könny a szememben. Tudtam, hogy fáj, de nem voltam igazán szomorú. Tudtam, hogy nehéz napok jönnek nélküle, még akkor is, ha a testvére velünk van, mégis valahogy reménységgel tudtam nézni a jövő felé.

Aztán voltak nehéz időszakok is, amikor igenis ideje volt a gyásznak. Sírdoogáltam a fotel mélyén, szomorkodtam a szobáját nézve, elbátortalanodtam, amikor a hiányára gondoltam... de megint csak a meghalt és feltámadt Jézus Krisztusra gondoltam! És ő megint megcselekedte velem ugyanazt, amit a megtérésem éjjelén. Átvállalta fájdalmam nagy részét. Elgyászoltam a kicsikémet, mert nagyon hiányzott, de ugyanakkor egy végtelen boldogság volt a szívemben, hogy biztonsággal hazatér! Sokszor gondoltam arra, hogy ha majd én

indulok, ő biztosan várni fog engem.

Amikor nehézségek vannak az életemben, eszembe jut, hogy ő már a mennyei boldogságban van, ahol Jézus letöröl minden könnyet az ember szeméről... és hálát adok az Úrnak ismét. Amikor meg nem értés és bántság ér, azok részéről is, akiktől sose várnám, arra gondolok, hogy neki milyen jó ott Istenünkkel, ahol már nincs bántság és nincs meg nem értés. Amikor olvasom az igében, hogy az Úr azoknak is ugyanannyi bért ad, akik az utolsó órában álltak be a szolgálatba, megint csak öröm önti el a szívem, hogy milyen jó neki.

Halála első évfordulóján nagyon féltem. Félttem az érzéstől, hogy minden felbolydul és hogy azt így, egyedül maradván nehezen fogom majd kibírni. És Isten azon a reggelen is csodát művelt velem. Felébredtem, de a szemem még nem nyitottam ki. Egyszer csak olyan fenséges virágillatot éreztem, amit előtte soha. Erős volt és mégis nagyon gyengéd illat. Csak szimatoltam, és amikor rácsodálkoztam, hogy mi ez? Hirtelen kinyitottam a szemem. Azt láttam, hogy a szobám falán vastagon leomló virágfüzérék vannak, és azok illatoznak nem földi illattal... Mindez pár másodpercig tartott és elmúlt. De a szívemben ott maradt örökre az értem meghalt és feltámadt Jézus Krisztus gyengéd szeretete.

Máskor, amikor nagyon elkámpicsorodtam, megszólított az Úr:

– Akkor is ennyit sírnál, ha azt mondanám, hogy a fiadat meggyógyítom, de ahhoz egy olyan szigetre kéne költöznie, ahol te sose látod már ebben az életben?

– Jaj, dehogy! – feleltem.

– Mert ő itt van! – hangzott a gyengéd válasz.

Ilyen és ehhez hasonló beszédek is nyugtatták a szívemet, míg nem a gyász szinte teljes egészében dicsőítéssé alakult a szívemben. A metróval szinte nap mint nap áthaladok azon a megállón, ahol az ő lakása volt. Ma már nem a fájdalom uralja a lelkem, hanem a hálaadás. A szívemben egy oltárt emeltem ott az Úrnak és minden alkalommal megköszönöm neki, hogy igaz a halottak feltámasztása. A jók az örök életre, a rosszak...

Minden percben érzem Jézus ölelését, azt a szeretetet, amit ott és akkor először megtapasztaltam. Amely ma is teremtő erővel bír, mert a gyászt is a feltámadás örömévé tudja formálni... és ez így van jól...

Salyámosy Éva

JAVAMAT SZOLGÁLTA

Több irányú biztatásnak engedve hadd álljon itt az alábbi íge, melyet megtapasztaltam és életemmé vált: „Tudjuk pedig, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra van.”

Életem során azok közé tartoztam, akik áldozatul estek a hadifogságnak. Mint frontkatona én is hadifogoly lettem 1945 március 24-én, dermesztő hidegben. Helyszíne Besztercebánya erdős bércecs hegyvidéke. A ellenség, aki román volt, elvette a köpenyemet, zubbonyomat, melyen a rendfokozat szerepelt. De meghagyta a papírjaimat, melyek között ott volt a vitézi címem is. Ha ez a papír az oroszok kezébe került volna, nem kerültem volna el egy eltévedt golyót vagy Szibériát. Így megúsztam 2,5 évig tartó orosz fogsággal.

A fogság nyomorúsága azt eredményezte, hogy esténként arra kértem Istent, hogy „Istenem, ha szeretsz, ne kelljen már reggel felkelnem.” Akkor 28 éves voltam.

Ezt a kívánságomat nem hallgatta meg Isten. Most már tudom, hogy ez az én javamat szolgálta. Megtapasztaltam, hogy az örök élet reggelét tartogatta számomra 1948 december 16-án, amelyért „Örök életem sem lesz elég, zengnem az Ő dicséretét.”

E. János bácsi, Bujról

Ahogy nem látod az ember lelkét, éppúgy nem láthatod Istent, de fölismerheted a teremtésében. Éppúgy el kell ismerned a lélek isteni hatalmát, amely teremtőképességében, gondolkodó tehetségében és tökéletességre való örökös törekvésében nyilvánkozik meg.

Seneca

Mit kerestek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadt. (Lk 24,6)

Nem tágitott a meggyőződésétől

„Valaki azért vallást tesz énrolam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt.” Máté 10,32

Egy kisvárosban születtem 1942-ben. Édesapám ott teljesített katonai szolgálót. Továbbszolgáló volt, vezetői beosztásban. Kb. 2 éves koromig laktunk ebben a kisvárosban, de a második világháború kitörése után édesapámat többekkel együtt hadifogságba vezényelték Oroszországba. Mivel apa nélkül maradtunk hármán, mert volt egy nálam 10 évvel idősebb bátyám is, így leköltöztünk a szomszéd faluba az én drága nagymamámhoz, édesanyám édesanyjához.

Sajnos nehéz sors jutott neki is, mivel a férjét, a nagypapát az 1914-es háborúban elveszítette. Küzdelmes életszakasz kezdődött mindnyájunknak, de legfőképp édesanyámnak. Nem kis gond nehezedett rá, a létfenntartás, és voltak egyéb gondjai is. Sajnos az egészsége sem volt túl jó, de ő kitartóan helytállt ebben a megpróbáltatásban.

A háborús időben meghallotta, hogy a falunkban baptisták vannak, és bárki részt vehet az összejövetelükön. Ő is vágyat érzett a szomszéd néivel együtt, hogy ott lehessen egy istentiszteleten. Ezt az alkalmat egyre több alkalom követte, míg rendszeressé vált nála a gyülekezetbe járás. Minden új barátkozót nagy szeretettel vettek körül az akkori drága testvérek. Édesanyám minket is vitt a bátyámmal együtt, mert mi is szeretünk ott lenni. Engem a szó szoros értelmében vitt, illetve hozott, amikor egy-egy hosszabbra nyúlt alkalom után elaludtam, s így a hátán cipelt haza.

Ahogy cseperedtem, arra is emlékszem, hogy milyen boldog volt. Otthon sokat énekelt, mert számára még minden ének új volt, s ezért nagy buzgósággal tanulgatta otthon az énekeket. Eddig ő római katolikus volt, de most vágyat érzett arra hogy hitét megvallva és megpecsételve több társával együtt bemerítkezzen.

Eddig talán e történet szokványosnak hangzik, de ami ezután történt már nem az. Abban az időben is a Sátán mindig résen volt, mint ahogy most is, és erőteljesen munkálkodott. Valaki egyszer megjegyezte: „hogya horkol is a Sátán, nem

alszik.” De sajnos ez így igaz.

Jöttek a támadások édesanyám felé, mikor tudomást szereztek arról, hogy a bemerítést is vállalja. Rokonok, ismerősök, családtagok azzal ijesztgették, ha ő ezt az utat választja, a férje, mármint az édesapám biztosan el fogja hagyni őt, és felbomlik a családi életünk, ha hazajön az orosz fogságból. De az én drága édesanyám kitarzott Jézus mellett, és nem fordult vissza e göröngyös, de áldásokkal teli útról.

Azt az igeverset tartotta szívében, hogy

„Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszjünk, hanem a hitét hogy életet nyerjünk” (Zsidók 10,39)

Nagy volt édesanyámban a lelkesedés Jézus iránt. Így hitét megvallva és megpecsételve bemerítkezett 1947 augusztus 24-én Érsekcsanád, a Duna vizében. „Azért ha valaki Krisztusban van új teremtés az: a régié elmúltak, íme újjá lett minden” (2.Kor 5,17)

Kicsi leány voltam, amikor ez történt, de még most is visszaemlékszem határtalan örömére. Persze édesapám ez idő alatt is fogságban volt. Hűségesen jártunk a gyülekezetbe, melyben akkoriban a szeretet tüze lobogott. Több testvértől kaptunk „Hajnalcsillag” lapot, melyekből gyermekversekre tanított meg édesanyám.

4–5 éves voltam akkor, még nem tudtam olvasni. Előbb ő tanulta meg a kis verseket, ha volt ideje rá, majd este lefekvés után engem tanított lámpaoltás után. Nagy tisztelettel gondolok rá ezért is. Néhány

kis vers még most is élénken él az emlékezetemben. Egyet itt le is írok, mivel egyik kedves versem volt:

Isten országa

Van egy ország, dicső fényes
Határa nincs és nem véges.
Lakosai mind boldogok,
Nem érznek gyötrő gondot.

Ott az alap a szeretet
Megélik a békességet.
Kormányzója az igazság,
Szent és isteni szabadság.

Emberek, akik kerestek,
Boldogságot, békességet,
Ez országot szeressétek.
Melyet Jézus kínál néktek.

Többször mesélte édesanyám, hogy ennek a kis versnek az elmondásába még egy kis humor is került. Akkortájt az imaházban az ülésrendi szokás az volt, hogy egyik oldalon a nők, a másikon a férfiak ültek. Így aztán mikor a harmadik versszakhoz értem nagyon látványosan a férfi oldal felé fordulva azt gondoltam, hogy ez kimondottan nekik szól. Többeket ez némi mosolygásra késztetett.

Még most is csodálattal tölt el, ha visszaemlékszem ezekre az időkre, hogy édesanyám mennyi erőt kapott „onnan fentről”.

Hálás vagyok Istennek, hogy ilyen bölcseséggel áldotta meg őt. Tudta rangsorolni hit által a dolgokat, és nem tágitott hitbéli meggyőződésétől, hogy először Isten, azután a férj és a család.

4 év hadifogság után hazajött édesapám, és nem bomlott fel a család. Néha még ő is együtt énekelt édesanyámmal. Most már ők mindnyájan odaát vannak, hitem szerint az Úrnál. A férjem is, aki 2005-ben hazament az ő drága Királyához, ahogy imáiban fogalmazott.

Mély tisztelet van a szívemben drága elődeim, de különösen az én drága édesanyám iránt, hogy idejében, 33 évesen felismerte az utat és megismerte Jézust. Nagyon szerette Őt, mint hűséges megmentőjét és egyedüli üdvözítőjét. Hűségesen kitarott mellette egészen a hazahívó szóig.

Dicsőség és hála a kegyelem Istenének mindezért a megmentő szeretetért.

K. Sándorné, Miske

PÉLDAKÉNT VAN ELŐTTEM

A tisztelet az elődöknek című pályázat hívta fel a figyelmemet arra, hogy írjak nagyapáról. Kedves levelek, biznyságtételek hangzottak el, építőek, igen gazdagok élményekben édesanyákról, nagymamákról, de nagyapákról elég keveset hallottam, olvastam.

Az én nagyapám említésre, sőt tiszteletre méltó elődöm volt. Isten- és családszerető ember volt. Szerette a gyermekeit. Hét élő gyermeke és tizenöt unokája volt. Engem különösen szeretett, egyetlen fiú unokáját. Sokszor aludtam náluk. Lefekvés után éneklés és imádság következett. Kérdezte, hogy tudod ezt a szép éneket? „Szeretem és áldom az Úr Istent.” Igen, énekeljük el. Elénekeljük. Aztán újra megszólalt: Tudod-e ezt a szép éneket? Tudom. Énekeljük el, válaszolta. Újra elénekeljük. Nem mertem mondani, hogy már elénekeljük. Aztán csend borult a házra, elaludtunk.

Tizenegy éves voltam, amikor nagyapa megajándékozott egy kis Újtestamentummal. Kisfiam, olvasd hűségesen, ez a kis könyv végig kísért a harctéren, drága hű társam volt, nem maradt el tőlem – mondta nekem.

Egyszer arra járt egy iratárus lovas kocsival. Nagy, családi Bibliát árult. Kiss bácsi, tessék venni egyet. Két mázsa búza az ára – mondta nagyapámnak. Nagyapa megvette, a Biblia az övé lett, a búza meg a szerkekre került. Attól kezdve az asztalon volt

kinyitva. A kis unoka, ha elment, olvasni kellett belőle hangosan. Ő maga is olvasta. Ő szerettette meg velem a Bibliát.

Az ige által megismerhettem bűneimet, az Úr Jézus Krisztust, mint drága Megváltómat. Téli esteken a faluban ún. vallásos esték voltak az iskola épületében. Szaladtam át, már a nagybajuszú nagyapa ott ült a padban. Gyorsan mellé kuporodtam.

A nagy családi Biblia miatt nagymamám motyogott. „Hallja kend, meggondolatlanul cselekedett. Ennyi búzát adni ezért a könyvért?” „Babám – így szólította nagymamát – ez egy olyan értékes könyv, hogy nem két mázsa búzát ér. Ebben van az Isten szava, út az örök életre. Benne van Krisztus Urunk élete, halála, feltámadása, mennybe menetele, újra eljövele. Ne haragudj, Babám”.

Szeretettel gondolkodom rá, példaként van előttem. Káromkodás nem hagyta el a száját, se szennyes beszéd. Tanította az énekeket, olvastatta és olvasta a Bibliát. Számolni is ő tanított.

Szeretettel és tisztelettel emlékszem vissza rá. Bár ma is lennének ilyen nagyapák. Én is példaként kívánok élni kilenc unokám előtt.

Az Úr Jézus Krisztus áldását kívánom a kedves testvérekre. Nagy örömömről és épülesemre szolgál a MERA adása. Maradok imádkozó szeretettel:

S. Mihály, Vésztfő

ÚJ PÁLYÁZAT ESZKÖZ VOLTAM ISTEN KEZÉBEN

Bizonyára minden olvasónak van olyan emléke, amikor egy-egy élethelyzetben azt vette észre, hogy Isten őrajta keresztül akart segítséget adni valaki másnak. Természetesen a legtöbbször ennek csak utólag ébredünk tudatára, s amit teszünk nem azért tesszük, hogy valakinek az elismerését, dicséretét, vagy hálálkodását kivívjuk, megszerezzük. Ám az is kiderülhet, hogy míg valaki segítséget kapott, maga a segítő úgy érezte, ő nyert csak

igazán, ő lett lelkileg több. Amikor ilyen történeteket várunk, nem dicsekvésre, hanem biznyságtétellel szeretnénk bátorítani. S ha valaki inkább azt írná meg, hogyan nyert másokon keresztül áldást, hogyan nyújtott Isten segítő kezet egy-egy élethelyzetben másokon keresztül, annak is nagyon fogunk örülni. A beküldési határidő: 2008. május 15. Az első tizenöt történet beküldőjét könyvjutalomban részesítjük!

Te Deum

*Téged Isten dicsérlek,
és hálat adok mindenért.*

*Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.*

*Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.*

*Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírom, hogy megértssenek,
hála legyen.*

*Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.*

*Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.*

*Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.*

*Hogy sohasem félttem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.*

*Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.*

*Hogy anim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.*

*Hogy ember lehettem akkorig is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.*

*Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Erkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!*

*Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kijálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akárom énekelni: úgy legyen!
hála legyen, Uram!
hála legyen!*

Sík Sándor

Enyém az erdő minden vadja...

Isten gazdagsága és bölcsessége kibeszélhetetlen, s az Ő gondviselése csodálatos. Sokszor tapasztaltuk már ezt az igazságot mind az egyéni, mind a közösségi életben, s a szolgálat végzése közben is. Ez, persze nem azt jelenti, hogy ne engedne meg nehézségeket is gyermekei életében Mennyei Édesatyánk, de ezt azért teszi, mert nevelni, formálni akar minket, vagy talán valami fontosat akar megtanítani nekünk...

Visszanézve az evangéliumi rádiózás történetére, csak csodálni tudjuk Isten munkáját. Kicsiny kezdetből indult ez a szolgálat, itt Magyarországon, félve, bujkálva, hogy aztán a maga idejében „megszülethessen” a hivatalos, immár legális szervezet, a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány. Persze, mint minden újszülött, így alapítványunk is, kezdetben bábáskodásra szorult. A minket életre hívó TWR-től sok területen kaptunk segítséget: anyagi támogatást, szakmai tanácsadást, a sugárzás lebonyolítását stb. Ám, ahogy teltek az évek, egyre több dologban önállósodtunk. Megtanultunk riportot készíteni, adást szerkeszteni, önálló szervezetet működtetni, kapcsolatot építeni és tartani hallgatóinkkal. Ez persze nem azt jelenti, hogy már nincs hová fejlődnünk, hiszen még a közmondás is azt tartja, hogy „Holtig tanul a jó pap.” Tehát tanulni valónk bőven van, s azt is tudjuk, hogy nincs az a jól sikerült evangéliumi adás, melynél jobbat ne lehetne készíteni...

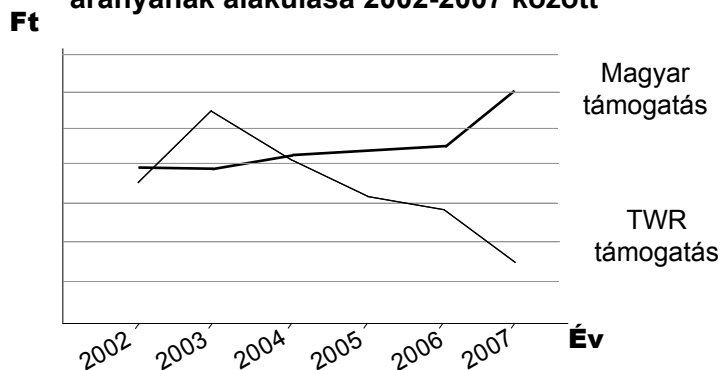
A MERA fejlődését a TWR is jó szemmel nézte, sőt, sok tekintetben siettette is. Partner szerződéseket kötött velünk, melyekben egyre több területet a mi felelőségi hatáskörünkbe utalt. Ennek a nagy bizalomnak természetesen voltak (vannak) nehézségei is. Olyan elvárások, melyek szinte teljesíthetetlenek egy olyan kicsiny szervezetnek, mint amilyen a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány is. Ám tudjuk, sőt naponta tapasztaljuk, hogy ez a szolgálat nem emberek kezében van, hanem Istenében. Ő hívta életre annak idején – szinte lehetetlennek látszó körülmények között –, Ő őrizte, védte a legnehezebb időszakban is, s ma is Ő tartja. Mire alapozzuk ezt az állításunkat?! Hát például arra, hogy mindössze két főállású és két részdíjazott munkatárs mellett több, mint száz ember szolgálatból végzi az áldozatos munkát. Mi indít-

hat (pontosabban ki indíthat), embereket arra, hogy az egyre nehezedő gazdasági és társadalmi viszonyok között, kevés szabad idejükből odaáldozzanak, (sokan nem kevés időt) arra, hogy mindennap szóljon az evangélium a rádió hullámain keresztül, vagy hogy az Antenna újság eljuthasson az olvasókhoz?! Csak Isten. Ő az, aki engedelmes embereket indít a szolgálat végzésére, s meg vagyunk győződve, hogy igaz az Ige: „Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házáat vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit érterem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövőben pedig örök életet.” (Mk 10,29-30)

A szolgálatot örömmel vállaló önkéntesen túlmenően a MERA anyagi helyzetének alakulása is Isten őrző kegyelméről árulkodik. Nem titok, hogy a TWR az elmúlt néhány évben drasztikusan csökkentette a partnerszervezetek támogatását. Sajnos, ennek eredményeként vannak olyan országok, ahol gyakorlatilag megszűnt ez a misszió. Ám Isten rólunk, magyarokról másképp döntött. Ehhez persze voltak olyan engedelmes eszközök, akiket készíteni tudott arra, hogy a munka folytatásához minimálisan szükséges anyagiakat odaáldozza alapítványunk javára. A „minimálisan szükséges” kifejezés esetünkben azt jelenti, hogy mindig éppen megvolt a fedezet a számlák kifizetésére, s a munka folytatásához. Az is igaz, hogy gyakorlatilag évek óta ugyanannyiból gazdálkodunk, ami az inflációt ismerve, reálértékben egyre kevesebbnek felel meg, de

Isten segítségével még mindig sikerült beosztanunk a meglevőket. A teljességhez az is hozzátartozik, hogy időnként a hitünk is próbára volt téve, mert pl. szerkesztetünk úgy Antennát (természetesen ellenszolgáltatás nélkül végzett munkával), hogy nem tudtuk, lesz-e pénz a kinyomtatásához, és a postázásához. Örömmel mondhatjuk, lett. Mégpedig úgy, hogy senkitől nem kértünk, csak Istennek mondtuk el a helyzetünket. S meggyőződésünk, hogy a legjobbat tettük, hiszen ahogy a zsoltaíró is mondja: „Hiszen enyém (Övé) az erdő minden vadja, és ezernyi hegynék minden állata.” Igen, Isten gazdagsága kibeszélhetetlen, s mivel Ő úgy gondolta, hogy szükség van a munka folytatására, az anyagiakat is kirendelte. Természetesen, nem hullott „pénzeső” a fejünkre, hanem testvéreket használt a hiányok pótlására. Olyanokat, akik megértették, megsejtették Isten szándékát, vagy csak ösztönösen engedelmeskedtek az indításnak, s így eszközzé váltak az Ő kezében, és az evangélium hirdetésében. Csodálatos dolog ezt látni, tapasztalni, és nemcsak azért, mert velünk történt mindez, hanem azért is, mert ezzel Isten még egy, talán ki sem mondott kérdésünkre válaszolt. Mégpedig arra, hogy szükség van-e még a rádiómisszió szolgálatára? Ugy tűnik, egyelőre, igen. Hogy meddig? Nem tudjuk, de amíg Urunk nem mutat mást, nem szeretnénk engedetlenné lenni. Még akkor sem, amikor a nehézségeket látjuk, hiszen tudjuk az előbb idézett Ige folytatását is: „Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat! Híj segítségül engem a nyomorúság idején! En megszabadítottalak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,14-15)

Magyar adományok és TWR támogatás arányának alakulása 2002-2007 között

EGYETLEN EMBER OSZTOZOTT ÖRÖMÖMBEN

Anyai nagymamáról szeretnék írni, akinek szerepe van abban, hogy a keskeny utat járom.

Gyermekkoromban nem igazán kaptam vallásos nevelést, de évente egyszer, karácsonykor nagymamám elvitt a templomba, amit mindig nagyon izgatottan vártam. A mise végeztével körbejártuk a templomot, és én megnézhettem a kis Jézuskát a jászolban, a három napkeleti bölcset, amint imádják Őt.

Mindig nyaggattam a nagymamámat, hogy meséljen nekem arról, hogy miért fekszik ez a kisgyermek az ólban az állatok között, és amikor nagy lett, miért feszítették Őt keresztre? Ő türelmesen válaszolt minden kérdésemre.

Teltek múltak az évek, idővel felcseperedtem, és elmaradtam a templomból. De egyszer csak azt vettem észre, hogy olyan emberek kezdenek körülvenni, akik gyülekezetbe járnak, és ők ugyanarról a Jézusról mesélnek, mint hajdanán a nagymamám. Olyan sokat beszéltek róla, és valahogy olyan mások voltak, mint a többi ember, hogy bennem

is felkelt a kíváncsiság. Megkértem őket, hogy vigyenek el engem is abba a gyülekezetbe. 1998-at írtunk akkor.

A gyülekezetben nagyon sok kedves, önzetlen embert ismertem meg. Olyan jól éreztem ott magam, hogy hetenként eljártam abba a gyülekezetbe. Ám az egyik alkalommal, amikor a gyülekezet pásztora arról beszélt, hogy Jézus értem is meghalt, ez nagyon szíven talált. Elképzeltem, hogy verik a szegeket a kezébe, fejére töviskoronát tesznek, és kigúnyolják. És mindez értem történt? Ez felfoghatatlan, gondoltam magamban.

Családom nem nézte túl jó szemmel az én frissen támadt hitbuzgóságomat, és gyakori támadások keresztüztüzébe kerültem.

Az egyetlen ember, aki osztozott az én örömeimben, az a nagymamám volt. Még azt is bevallotta, hogy ő annyit imádkozott egész életében azért, hogy valaki végre meghallja a hívó szót, és most ez a kívánsága teljesült. Sajnos ő már ekkor elég idős beteg volt. Sokszor kellett vigyáznom rá, de ilyenkor mindig jókat beszélgettünk, és

Bibliát olvastunk. Az Eszter könyve volt a kedvence, amit kívülről tudott.

Élete utolsó hónapjaiban már nem nagyon tudott szegény mozogni, és eljárni a templomba. A pap minden hónapban meglátogatta őt, és még ilyen idősén és betegen is gondolt arra, hogy a tizedet befizesse. Sajnos már nincs közöttünk, 2000-ben, 80 évesen hunyta be örökre a szemét és költözött el teremtőjéhez.

S. Viktória, Esztergom

Tudjuk, hogy minden évben nő azoknak a szervezeteknek, alapítványoknak a száma, akik az egy százalékot kérik és várják. Ám kérjük, hogy ha teheti, gondoljon a **MERA**-ra, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevallás időszakában döntenek az **1%** felől. A bent maradó 1%-ot ugyanis az állam használja fel, s ha már van lehetőség felőle dönteni, érdemes ezzel a lehetőséggel élni... Előre is köszönjük!

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:40 – 21:15	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Archív kincsek	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjete az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Szemelgető	Lelkiposta

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a www.mera.hu címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi
csekk számlára küldhető:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

DR. GYÖKÖSSY ENDRE:

A BOLDOGMONDÁSOK MARGÓJÁRA

(MÁTÉ EV. 5. RÉSZ 1-12 VERSEKHEZ)

Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.

Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.

Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömes lesz az életük.

Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.

Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.

Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavarótól kímélik meg magukat.

Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.

Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.

Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak újukra.

Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.

Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői. Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz.

Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.

Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valószínűsíteni valamit, mert életesebb lesz az életük.

Jóakarát

*„Én jót akartam, – s minden rosszra vált...”
Van-e szörnyűbb szó, szörnyűbb tördőfés;
Mellyel a szív magának ad halált,
S önnön hajába markol szaggatón
A kétségbeesés?!*

*„Én jót akartam.
Zaphirt vettem, – és vihart arattam. –
Szóltam a földnek: gyorsabban forogj! –
S megindult alattam,
Mint a horkanó paripa, vadul.
Egy téglát nem tetszett a templomfalban,
Megmozgattam, – s a templom összedőlt.
Én jót akartam.”*

*Mikor eljő az ítéletnek napja,
A végső nap,
S a maga jussát minden szív kikapja,
Mikor a Bíró rátekint merőn:
Egyensúlyozni bűnök tonnasúlyát,
Egy hópehely a másik serpenyőn,
Lángtengerek közt keskeny tejfolyó.
Kárhozat-földjén üdvösség-barázdá:
Jóakarát – elég lesz ez a szó?...*

Reményik Sándor